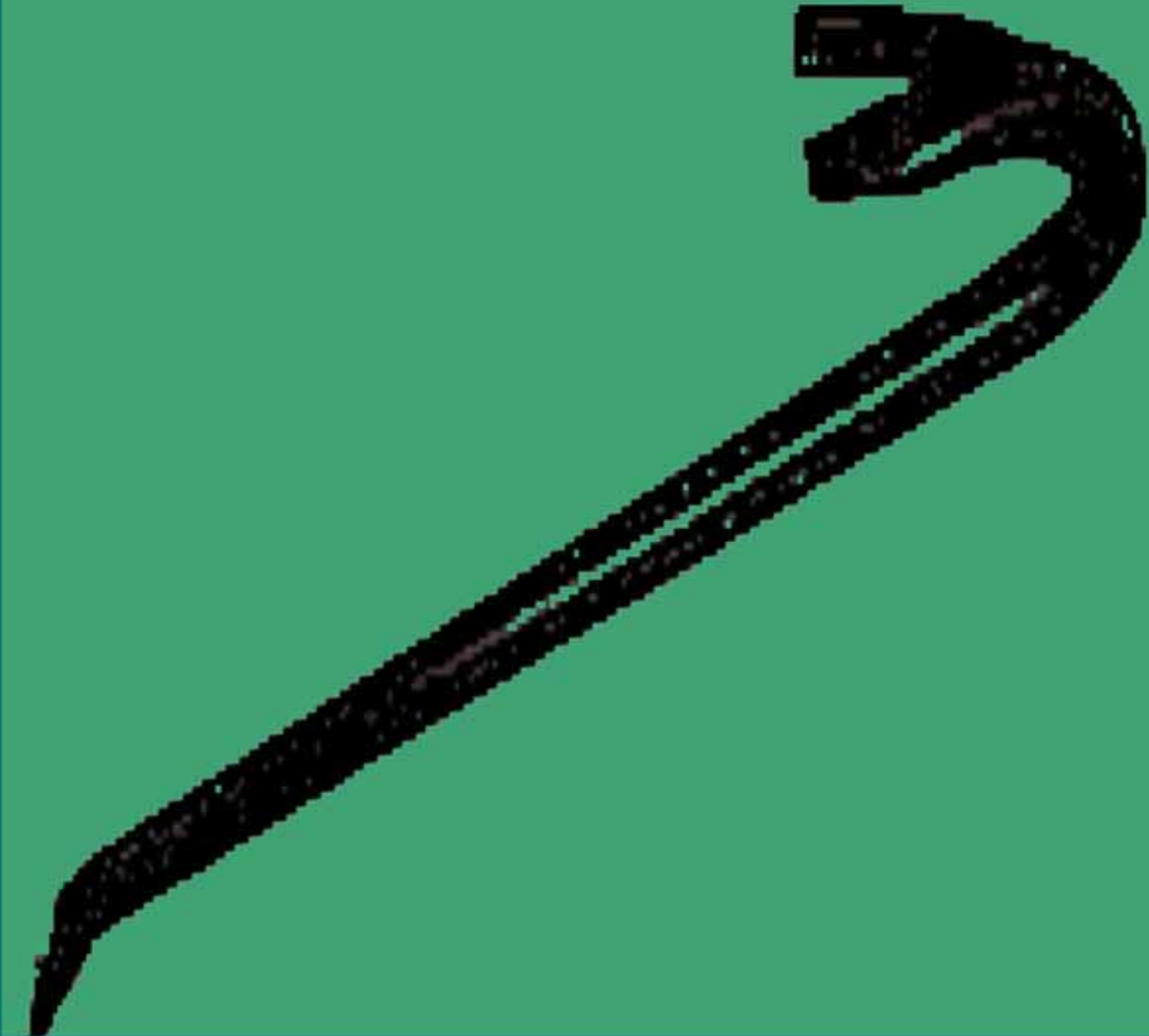

Pekka Lempiäinen

*Varovainen
murtovaras*

Sisällysluettelo

[Luku 1](#)

[Luku 2](#)

[Luku 3](#)

[Luku 4](#)

[Luku 5](#)

[Luku 6](#)

[Luku 7](#)

[Luku 8](#)

[Luku 9](#)

[Luku 10](#)

[Luku 11](#)

[Luku 12](#)

[Luku 13](#)

[Luku 14](#)

[Luku 15](#)

[Luku 16](#)

[Luku 17](#)

[Luku 18](#)

[Luku 19](#)

[Luku 20](#)

[Luku 21](#)

[Luku 22](#)

[Luku 23](#)

[Luku 24](#)

[Luku 25](#)

[Luku 26](#)

[Luku 27](#)

[Luku 28](#)

[Luku 29](#)

[Luku 30](#)

[Luku 31](#)

1.

Vempeleellä hän sai autotallin oven auki ja peruutettua pakettiauton sisälle. Hän olisi turvassa katseilta aina siihen asti kunnes lähtisi.

Hälytysjärjestelmä oli ikivanha, kuten Jaakko Maurila oli kertonut. Autotallissa hälytystä ei ollut ollenkaan, se kun oli vasta hiljattain rakennettu. Hälytysjärjestelmän keskus löytyi autotallista, juuri sieltä missä Jaakko oli kertonut sen sijaitsevan. Se oli niin vanha ja likainen ja hapettunut, että pani epäilemään olisiko koko järjestelmä toiminut ollenkaan. Olisi silti tärkeää vaientaa se, vaientaa niin ettei poliisi huomaisi että hälytyksen oli hiljentänyt joku melkein ammattilainen.

Hänellä oli aamuun asti aikaa.

Sisältä huvila oli hyvässä mallissa, finimpi kuin mitä hän oli uskonut. Huvila kuitenkin oli Vaipion kakkosasunto tai peräti kolmoskämpä. Tyyriimpi se silti oli kuin hänen asunto. Tyylistä joku asiantuntija olisi saattanut napista. Asunto sisälsi vanhaa ja uutta kalustusta ja kaikki sikin sokin keskenään. Olohuoneessa silmään osui ensin suuri, uutuuttaan kiiltävä teeveetuoli, sellainen mekaaninen. Televisio sen sijaan oli paljon vanhempi, kuvaputki mallia. Seinillä television molemmilla puolilla oli tauluja leveine kehyksineen. Sohva ja nojatuolit saattoivat olla antiikkia, sohvapöytä uusi. Kirjahylly näytti olevan iältään jotain edellisten väliltä. Pöydällä ja kaappien päällä oli kynttilänjaljoja, mutta näyttivät aivan messinkisiltä. Kirjahyllyn kirjoista osa oli jonkin kirjakerhon kirjoja. Niistä ei divarissakaan saisi kuin muutaman lantin. Maljakot ja muut koriste-esineet näyttivät kuin ne olisivat rihkamaa. Kaikki tavarat näyttivät kelvottomilta, mutta silti ne piti varastaa.

Keikan ikävin osa oli kantaa tavarat autoon. Jos hän olisi ollut laillisilla asioilla, hän oli palkannut työhön apumiehen.

Tavarat sai kannettua sisäovien kautta autotalliin ja pakettiauton tavaratilaan. Huonekaluja hän ahtoi mukaan niin paljon, mitä autoon mahtui. Piti raahata pakuun myös sohva ja pari nojatuolia. Ne olivat raskaita kantaa ja näyttivät rumilta. Jos ne olisivat olleet hänen, hän olisi kantanut ne pihalle ja tehnyt niistä nuotion. Ne mahtuivat pakuun vain vaivoin. Jaakko Maurila oli sanonut, että huonekalut saattoivat olla antiikkia ja siksi arvokkaita. Raskas oli myös suuri, vanha televisio. Se painoi vielä enemmän kuin oli arvellut. Moisella televisiolla ei kai mitään rahallista arvoa voinut enää olla. Mutta Jaakko oli nimenomaan tivannut, että talosta piti viedä kaikki mikä vaan autoon mahtui. Televisio, stereot ja radio, keittiöstä astiat jotka vähänkin arvokkailta näyttivät. Kaikki vanhalta näyttävät huonekalut, kaikki taulut, kirjat ja ryijyt ja matot ja vaatteet. Jostain jäi käsineisiin jotain tahmeaa. Tauluistako? Ne haisivatkin oudolle. Joidenkin taulujen kehykset olivat suuremmat kuin itse taulut.

Elektroniikasta hän suunnilleen tiesi mitä mikin maksaa käytettynä kaupasta ostettuna, osasi siten arvioida myös omat tienestit. Tosin katukaupassa tavarat vaihtoivat omistajaa kovin halvalla ja niistä rahoista osansa ottaisivat myös Usko Sammaleinen ja Jaakko Maurila. Mutta tauluista ja muusta taiteesta hän ei tiennyt mitään. Tauluista hän tiesi vain sen, että jotkut olivat hyvin kalliita, mutta toiset silkkaa roinaa, vaikka maallikon silmissä näyttivät aivan samanlaisilta. Vaipion taulut, vaikka hänestä hämärässä komeilta näyttivät, saattoivat silti olla arvottomia. Hän ajatteli, että uralla edetäkseen hänen pitäisi kai perehtyä taiteisiin. Vielä turhemmalta tuntui vanhoja huonekaluja raahata autoon, mutta jos ne antiikkia...

Jopa makuuhuoneen parisänky patjoineen kaikkineen olisi pitänyt tunkea pakettiautoon, mutta sitä hän ei tehnyt. Ei se olisi sinne enää mahtunut. Hän viilteli patjan päällisen veitsellä riekaleeksi, tutki mitä se piti sisällään. Patjan sisällä oli vain täyhteitä. Komeroissa olevat vaatteet eivät

kummoisilta näyttäneet, mutta hän kantoi nekin autoon. Samoin teki lipastoista löytyneille puhtaille liinavaatteille.

Raskain työ oli tehty parissa tunnissa. Vaikutti ettei talossa enää olisi mitään varastettavaa. Kaikki huonekalut eivät autoon mahtuneet, eikä hän aivan arvottomia muovisia keittiökalusteita olisi muutenkaan mukaan huolinut. Ne eivät voineet olla antiikkia.

Hänelle jäi paljon aikaa ja hän käytti ajan kulkemalla talossa sinne tänne, mietti minne piilottaisi rahat jos itse talossa asuisi. Ei hän keksinyt paikkaa. Kassakaappia ei löytynyt. Seinistä ei löytynyt kohtaa mitä koskemalla salaluukku avautuisi. Patjan ja tynyjen sisällä oli vain sinne kuuluvia vällyjä. Kaikki löytämänsä komerot ja kaapit ja laatikostot hän tutki, mutta ei löytänyt mitään kätköä. Keittiössä oli vain niukat kalusteet, kaapeissa astioita, toisessa ruokatarpeita, komerossa siivousaineita ja -välineitä. Jääkaapissa oli vain vähän muonaa, kuin myös pakastimessa. Tiskikoneessa ei ollut mitään, eikä tiskipöydän alta löytynyt salalokeroa, kaapistojen paneelit eivät irronneet. Kylpyhuone oli yhtä autio. Ei edes vessanpytyn vesisäiliöstä löytynyt piiloa.

Se tuntui oudolta. Jaakko oli hänelle sanonut, että talosta löytyisi jotain muutakin. Hän pinnisti muistia ja saikin mieleensä kuvan viime tapaamisesta Jaakon kanssa. Jaakko oli sanonut: "Sieltä voi löytyä sellainen satsi, että voidaan hommat lopettaa siihen." Jaakko ei kai ollut tiennyt, tai ainakaan kertonut hänelle, mikä tuo satsi oli. Puheissa mies oli vihjaissut milloin koruihin, milloin antiikkiesineisiin, milloin huumeisiin, milloin silkkaan käteiseen. Eikä Jaakko ollut kertonut missä kätkö sijaitsi, oli puhunut vain salalokerosta tai kätköstä, oli neuvonut häntä penkomaan kaikki paikat joihin jotain voisi piilottaa.

Mitään sellaista ei löytynyt, ei mitään sinne päinkään.

Tulisi keikasta ehkä kuitenkin parempi kuin monesta muusta hänen tekemästään keikasta. Oli hän joskus tehnyt

murtoja, joista oli saanut aivan silkkaa romua vaivan palkaksi.

Ulko-oven ja takaoven ja autotallin oven lisäksi ainoa paikka jossa oli lukko, oli makuuhuoneessa oleva pienehkö lipasto. Lukitut laatikot hän oli heti tullessaan tiirikoinut auki, mutta löytänyt vain papereita, ja hyvin vähän niitäkin. Hän tutki lipaston vielä uudelleen, mutta mitään salaluukkua ei löytynyt. Itse lipasto oli melko uusi, eikä takuulla olisi edes antiikin keräilijöille minkään arvoinen. Paperit olivat kaikki virallisia papereita verottajalta ja vakuutusyhtiöltä. Hänelle ne olivat aivan arvottomia. Vain yksi kirjekuori hieman erosi joukosta. Kuoressa ei ollut kenenkään nimeä, ei postimerkkejä. Sisällä oli valokuvia.

Hän jäi tuijottamaan ikkunasta ulos. Kuu pilkisti esille pilven takaa. Sen säteet osuivat metsässä johonkin kiiltävään. Seisoiko metsätiellä auto? Siltä se aivan vaikutti, vaikka ei hän siitä varma ollut.

Pilvi peitti kuun ja tienoo hämärtyi entisestään. Hän jäi katsomaan metsää. Sillä kohti metsää kulki pieni tie, sen hän oli kartasta tarkistanut ja oli ajanutkin tietä valoisaan aikaan. Pieni tie mikä ei johtanut paljoa minnekään, paitsi vasta matkojen päässä vähän isommalle tielle. Asuntoja metsätien laidalla ei useita ollut, tienhaaroja vain muutamia. Ei hän aivan tarkkaan muistanut, millä tavoin pikkutie metsässä kiemurteli. Vaikea oli käsittää kuka paikalle keskellä yötä autolla ajaisi. Ellei tielle sitten ollut pysähtynyt joku vaan lemmenpari puuhiinsa. Siihen paikka voisi olla aivan sopiva.

Kello tuli neljä. Hänen joka tapauksessa pitäisi aivan pian lähteä, ettei portilla törmäisi lehdenjakajaan.

Autotalliin johtavalla ovella hän vielä pysähtyi katsomaan asuntoa. Paikka oli putsattu tyhjäksi. Kaiken arvokkaan hän oli kantanut autoon. Talosta ei löytyisi mitään merkkejä hänestä, ei sormenjälkiä, ei kengänjälkiä, ei DNA:ta. Hän nouti autosta sorkkaraudan, väänsi sillä auki jo tiirikalla avaamansa ja sulkemansa lipaston laatikot. Sen piti luoda

vaikutelma, että paikalla oli vierailut joku vaan täysi amatööri.

Hän kiirehti autotalliin. Pakettiauton tavaratila oli täpötäynnä tavaraa. Hän sulki auton takaovet. Pakettiauton kylkeä koristi tarra: "Vaasisen muuttopalvelu." Hän avasi autotallin oven. Pihalla tai lähimetsässä ei näkynyt ketään. Kuu pysyi pilvessä. Vieläkin häntä epäilytti metsässä näkemänsä auto, jos se edes auto oli. Ehkä metsään oli tiputettu jotain rojua, mistä kuunvalo sai kimmokkeen. Miksei hän ollut sitä valoisaan aikaan pannut merkille? Autotallin ovelta hän ei paikalle nähnyt.

Hän astui takaisin pakettiautoon, ajoi sen ulos tallista, sammutti moottorin. Hän sulki autotallin ovet sisäpuolelta, tarkisti sitten, ettei lattialle jäänyt auton renkaista jälkiä, kiersi sisäovien kautta takaovelle.

Vielä hänen pitäisi rikkoa ikkuna. Niin se piti tehdä. Niin hän sen oli suunnitellut. Piti antaa poliisille vaikutelma, että murron teki joku vaan sattumalta paikalle osunut kulkuri tai pilviveikko. Niitähän kaikkialla oli riittämiin. Ja ikkuna pitäisi rikkoa ulkopuolelta, niin että sirpaleet lentäisivät sisälle taloon.

Mutta jos metsätiellä oli auto parkissa, meteli voisi kuulua sinne asti. Ehkä suunnitelmaa piti siltä osin muuttaa.

Hän nouti sorkkaraudan, väänsi takaovea kunnes lukko antoi periksi. Näyttäisi kuin ovesta oli murtauduttu sisälle. Kukaan ei ehkä tajuaisi tarkistaa, että autotallin oven oli tiirikoinut auki asiansa osaava murtomies ja että sama ammattilainen oli hiljentänyt hälytysjärjestelmän. Vielä piti käydä autotallissa, asentaa hälytys toimimaan, nopeasti ulos takaoven kautta. Hän kuulosteli hetken pihalla päällelleen. Tienoo pysyi hiljaisena ja pimeänä. Kotvasen kuluttua taivas vaalenisi. Hän käynnisti auton. Sekään ääni ei tuonut paikalle ketään. Hän ei sytyttänyt ajovaloja. Pihatien erotti vain heikosti. Auto matoi kävelyvauhtia maantielle. Puuttuisi vielä että hän ajaisi ojaan jo rikospaikalla. Kuu ilmestyi parahiksi esille pilven takaa.

Maantiellä hän seisahtui hetkeksi, katsoi taakseen. Metsätiellä tosiaan oli auto. Hän näki sen nyt paremmin kuin aikaisemmin. Kuunvalo loisti auton katosta ja tuulilasista. Mutta ei hän nähnyt auton sisälle, eikä saanut auton merkistä selkoa. Mutta auto paikalla seiso, siitä hän oli varma. Se kaiken lisäksi seiso paikalla, mistä saattoi nähdä Vaipion huville puiden oksien lomista.

Hän jatkoi matkaa ilman valoja, kurkki peileistä taakseen. Mutta peileissä maantie takana pysyi pimeänä ja tyhjänä. Hän sytytti ajovalot, painoi kaasua. Hetken päästä hän tuli isolle tielle. Hän kääntyi vasemmalle, kiihdytti. Maantie pysyi tyhjänä niin takana kuin edessä. Mitä kauemmaksi murtopaikasta pääsi, sitä pienemmäksi kävi huoli jäädä kiinni. Jonkun ajan kuluttua hän tuli levähdyspaikalle, kääntyi sinne, pysäytti auton metsikön laitaan niin kauaksi maantiestä kuin pääsi. Hän riisui tossujen päältä villasukat pois. Ne voisivat herättää poliisin huomion, jos ajaisi tiellä ratsiaan. Käsineitäkään ei enää tarvinnut. Hän laskeutui jaloittelemaan.

Keikka tuntui sujuneen hyvin, niin kuin kaikki hänen tekemänsä keikat. Hälytysjärjestelmän kaappi oli löytynyt juuri sieltä, missä Jaakko oli sanonut sen olevan. Se oli ollut helppoa vaihtaa. Kaikki muukin talossa oli ollut juuri niin kuin Jaakko oli kertonut. Maurila oli valmistellut keikan huolella, kuten ennenkin. Jaakko oli suunnitellut keikan häntä varten ja sen lisäksi hän oli itse suunnitellut sitä vielä monen päivän ajan. Asunnon omistaja, liikemies Raimo Vaipio lomaili Espanjassa. Jaakko oli jopa tiennyt, mihin aikaan ja mihin koneeseen mies nousi, tiesi milloin tulisi takaisin. Vaipion naapuri, muuan Altti Joupila, jonka oli määrä Vaipion asuntoa vahtia, juopotteli illan paikallisessa kapakassa. Taisi Jaakko itse juopotella samassa kapakassa, varmistaa itselleen alibia. Joupila tuskin heräisi ennen puoltapäivää. Silloin mikään ei voisi enää yhdistää häntä murtokeikkaan.

Ainoa asia mikä harmitti, oli se, ettei hän vielääkään törmännyt mihinkään jättipottiin. Aina keikalle lähtiessä hän elätteli toivoa, että löytäisi jonkun ylimääräisen rahapiilon, mistä ei kertoisi Jaakolle mitään. Muu ei kelvannut kuin silkka raha. Joskus hän oli muutamia satasia löytänyt, yleensä vain kymppejä tai kolikoita, mutta nyt ei löytynyt sitäkään vähää.

Jos hän joskus jättipotin löytäisi, hän vastaisuudessa valitsisi keikkansa paremmin, ei lähtisi enää romukuormia kускаamaan. Hän pitäisi löytämänsä rahat piilossa, kävisi töissä kuten ennenkin, elelisi säästellen ja vasta vuosien päästä vähän kerrassaan käyttäisi rahat.

Hän katsoi pakettiautoa pienen matkan päästä. Se oli jo vanha auto, vähän kolhuinenkin. Se ei herättäisi huomiota missään. Kun hän seuraavalle keikalle lähtisi, "Vaasisen muuttotyö" tarran sijalla auton kyljessä lukisi jotain muuta ja autokin saattaisi olla erivärinen. Mutta ne olivat Sammaleisen huolia ja hommia.

Hän kaivoi hanskalokerosta termospullon, kaatoi mukiin kahvia. Hän oli ylpeä tekemästään työstä. Murtokeikka oli sujunut hyvin. Hän oli ammattimies. Vielä hän pysyisi piilossa taukopaikalla kunnes maantie täyttyisi töihin menijöistä, tekisi sitten keikan viimeisen osan, ajaisi auton Sammaleisen varastoon. Se ehkä olikin keikan vaarallisin osa, ajaa täydessä ryöstölastissa olevaa pakettiautoa pitkin maanteitä. Silloin jos poliisi pysäyttäisi hänet, ei hän osaisi selittää lastia. Niin ei onneksi ollut koskaan käynyt.

Hän sytytti savukkeen, mutta tallasi sen samassa sammuksiin. Maantietä lähestyi auto. Varmuuden vuoksi hän siirtyi pakun taakse näkösuojaan. Maantiellä ajava auto tuntui kulkevan reipasta ylinopeutta. Valot lähestyivät taukopaikkaa ja ensin vaikutti kuin että auto ajaisi ohi, mutta jo samassa se jarrutti äkisti. Auto peruutti takaisin. Hän juoksi pusikon taakse piiloon. Kahvimukista roiskui kuumaa kahvia käsille. Auton valot tulivat taukopaikalle, mutta auto ei edes pysähtynyt. Se vain kiersi taukopaikan

hiljaisella vauhdilla, jatkoi matkaa. Aivan pienen hetken kuluttua toinen auto ajoi pysähtymättä taukopaikan ohi.

Hän seisoj sijallaan monta minuuttia. Auto oli selvästi etsinyt jotain. Häntäkö? Mutta ei auton katolla ollut poliisin kylttiä, sikäli kun pusikoiden takaa oli nähnyt. Jos Vaipion asunnolta oli hälytys tullut, häntä etsisivät sinivalkoiset hälytysautot. Mutta taukopaikalla oli käynyt siviiliauto, siitä hän oli varma.

Muutaman kilometrin päässä olisi risteys. Jäisikö tuo auto odottamaan häntä risteukseen, vai jatkaisiko se menoaan ties minne asti. Jos autossa olijat etsivät häntä, palaisiko se kohta takaisin?

Hän päätti ajaa Sammaleisen varastolle toista reittiä kuin mitä oli aikonut. Se tekisi hänelle pitkän lenkin. Hän joutuisi ajamaan pikkuteitä monta kymmentä kilometriä. Perillä hän olisi paljon suunniteltua myöhemmin. Mutta oli se silti parempi vaihtoehto. Jos nyt jäisi poliisin haaviin, vaikka vain liikennepoliisin, hän ei mitenkään pystyisi selittämään tavaratilan sisältöä.

2.

Pakettiauton hän ajoi teollisuusalueelle Sammaleisen varastoon. Sammaleinen tai Maurila auton ja ryöstösaaliin sieltä joskus hakisi. Ryöstösaaliista hän saisi osansa Jaakolta sitten joskus. Hän ei ollut koskaan kysynyt mitä Maurila tai Sammaleinen hänen ryöstämistä tavaroista tienasivat, mikä oli hänen osuus prosentteina. Ei siksi että olisi luottanut noihin rikollisiin, vaan siksi kun ei oikein muutakaan voinut. Ei hänellä ollut muita kanavia mitä kautta olisi varastettua tavaraa pysynyt myymään. Ja toisaalta, rikollisethan toki olivat luotettavia niin kauan kuin he itse siitä jotain hyötyivät.

Kun sai suljettua Sammaleisen varaston oven, hän huokasi helpotuksesta. Ajaessaan pikkuteitä oli ollut tunne, kuin häntä seurattaisiin. Mutta ei hän peileistä ollut ketään nähnyt, ei vaikka oli kerran pysähtynyt tienreunaan odottamaan. Pikkutie oli pysynyt autiona hänen takana niin pitkälle kuin mitä hän näki. Kerran oli helikopteri pyyhältänyt taivaalla yli, eikä hän ollut nähnyt oliko se poliisin helikopteri. Se oli kadonnut saman tien, eikä ollut ilmestynyt uudelleen näkyville.

Ja nyt Sammaleisen varastolla oli tunne, että joku katseli häntä. Pari muutakin asiaa vaivasi mieltä: Metsätiellä näkemänsä auto, sekä toinen auto joka oli kiertänyt levähdyspaikan. Oliko kyseessä yksi ja sama auto, vai oliko vain sattuma tuonut toisen auton levähdyspaikalle. Mutta se taukopaikan kiertänyt auto, se oli kuin olisi etsinyt jotain. Ja vielä yksi auto oli ajanut levähdyspaikan ohi pysähtymättä. Ajoiko se ohi sattumalta?

Oma auto seisoj muutaman korttelin päässä isolla parkkipaikalla. Ihmisiä oli jo liikkeellä paljon. Parkkipaikalle autoja tuli tavan takaa. Kukaan ei tuntunut piittaavan hänestä. Hän käänsi auton nokan kotia kohti, painoi kaasua.

Omassa autossa oli turvallista. Ehkä hän oli ollut turhankin varovainen, kiertänyt pitkän lenkin pikkuteitä. Ehkä ne näkemänsä autot olivat tehneet hänestä vähän vainoharhaisen. Nyt jäljestäpäin tuntui, että hän oli varhain aamulla pikkuteitä kiertäessä herättänyt huomiota enemmän kuin jos olisi ajanut päätietä muun liikenteen seassa. Mutta toisaalta päätiellä olisi voinut kohdata poliisin, jonkun vain partiossa ajavan poliisin joka olisi keksinyt pysäyttää hänet, vaikkapa vain tarkistaakseen auton kelpoisuuden. Nyt ei enää ollut väliä vaikka poliisi pysäyttäisikin. Mikään ei yhdistäisi häntä Vaipion huvilamurtoon. Hän voisi ajella huoletta kotiin, tai minne vain.

Edessä näkyi huoltoasema ja kahvila. Hän ajoi auton huoltoaseman parkkipaikalle. Hän oli taas kerran onnistunut, oli keikan tehnyt huolella ja ollut varovainen. Kukaan ei häntä ollut nähnyt, ei ainakaan kovin läheltä. Sitä voisi juhlia kahvin ja pullan kanssa. Mutta kotikylään hän ei kahville halunnut. Siellä ihmiset pitivät liian tarkasti huolta toisten menemisistä. Kotikylässä kun ei oikein voinut enää näyttäytyä, kun aina oli joku puolittu kyselemässä kuulumisia. Mitä olet hommaillut? Minne olet menossa, mistä tulossa? Ei hän kuitenkaan voisi noille uteliaille ihmisille totuutta kertoa.

Ehkä pahimman kauhunhetkensä hän oli kokenut kotikylän baarissa. Silloinkin hän oli keikan jälkeen päättänyt poiketa kahville ja muuan eläkeläinen, Ylermi Nuppula, oli udellut, että miksi hän siihen aikaan kotiin ajeli, kun muina aamuina oli ajanut ohi puoli tuntia aikaisemmin. Hänellä oikeasti oli ollut vapaapäivä, tai vapaayö kuten yövartijalle kuuluikin. Mutta kysymys oli yllättänyt hänet ja hän oli sanonut lähteneensä tavallista myöhemmin muuten vaan. Ylermi oli jatkanut jutustelua ja kohta oli käynyt selville, että tuo eläkeläinen tunsikin hänen työmaalta väkeä. Hän oli pelästynyt pahanpäiväisesti. Ylermi Nuppula voisi helposti tarkistaa oliko hänellä ollut vapaapäivä vai ei. Ja jos tajuaisi hänen

valehdelleen, niin miten tarkasti Ylermi hänen menojaan penkoisi, ihan vain uteliaisuuttaan. Niin pienestä hän voisi takertua kiinni valheiden verkkoon, josta ei selviäisi muutoin kuin uusilla valheilla.

Hän ei ollut kovin hyvä valehtelevaan. Ylermi Nuppulan kanssa keskustellessakin hän oli mennyt miltei paniikkiin.

Hän nousi autosta, kouri pusakantaskusta kolikoita. Taskussa oli kirje. Se oli Vaipion asunolla ollut kirje. Hän muisti sen nyt hyvin. Hän oli tiirikoinut lipastonlaatikot auki ja oli laatikoista löytänyt vain papereita ja yhden kirjeen. Kun oli joutessaan uudelleen tutkimassa papereita, oli ikkunan takaa metsässä kuunvalo osunut jonkun auton kattoon ja hän oli pelästynyt. Hän oli kai kirjeen aivan ajatuksissaan työntänyt taskuunsa.

Hän istui takaisin autoon. Suuhun tuli paha maku, kahvia ei tehnyt enää mieli. Hänen pitäisi päästä kirjeestä eroon, hän ajatteli, mitä pikemmin sitä parempi, tiputtaa se vaikka moottoritien varteen.

Hän jatkoi matkaa. Tiellä oli paljon liikennettä. Moottoritieltä hän kääntyi taukopaikalle, ajoi aivan tien reunaan ja seisahtui. Hän pyyhki kirjeestä sormenjäljet huolellisesti, viskasi sitten kirjeen ojaan. Kukaan ei tainnut sitä nähdä.

Asia vaivasi häntä niin, että jo muutaman kilometrin ajettuaan teki mieli palata takaisin, etsiä kirje ojasta ja polttaa se.

Hän ajoi kotikylästään ohi, kääntyi vasta seuraavasta liittymästä Nummelaan. Sekin oli hieman liian lähellä kotia, moni kotikyläläinen voisi hänet nähdä, udella mitä hän Nummelassa teki. Pitäisikö hänen keksiä jostain ostettavaa Nummelan kaupoista, jotain mitä ei kotikylän kaupoista saanut.

Hän pysäytti auton Citymarketin parkkipaikalle, istui vain ja mietti. Hän oli tehnyt virheen, millä ei ehkä olisi mitään merkitystä. Olisi todella huonoa tuuria, jos kirjeen löytäisi joku joka osaisi yhdistää sen Vaipion huvilalle tehtyyn

murtoon. Mutta niin voisi tapahtua, ja niin elokuvissa tapahtuikin. Juuri tuonkaltaisen virheen takia poliisi voisi hänen jäljille päästä. Hänen pitäisi jatkossa olla entistäkin varovaisempi. Oli hän sentään muistanut pyyhkiä kirjeestä sormenjäljet.

Ei hän keksinyt mitä kaupoista ostaisi, jatkoi matkaa kotiin, harmitteli sitäkin kun palasi kotiin niin paljon myöhemmin. Jos vaimo kysyisi jotain, hän joutuisi keksimään selityksiä.

Vaimoa ei näkynyt vielä jalkeilla. Siinä ei ollut mitään outoa, vaimo kun toimi tarjoilijana, oli ehkä tullut kotiin vasta aamuyöllä. Hän keitti kahvia, kulki kahvimukin kanssa olohuoneeseen, istui palapelin ääreen. Se oli isompi palapeli kuin mitä hän koskaan oli kasannut, paloja 13200. Palapeliä kootessa hän unohti tekemänsä murron ja kaiken siihen liittyvän. Hän leikitteli ajatuksella, että elämä oli kuin palapeli johon aluksi muut, isä ja äiti ja opettajat liittivät palasia. Myöhemmin hän liitti siihen palasia itse, ja suunnitteli uusia palasia. Hän oli näkevinään oman elämänsä palapelinä, puutteessa eleyt lapsuusvuodet, jotkut niistä palasista olivat hyvin kirkkaita, ja ne pääosin joku toinen oli yhteen sovittanut. Nuoruusvuodet olivat omana osana, siinä oli kirkkaiden palasten joukossa sysimustia paloja, niin että näytti kuin ne eivät toisiinsa voisi sopia. Hieman vanhempana palaset olivat harmaita, armeija ja työelämä ja avioelämä, kaikki harmaita ja toistensa näköisiä. Ainoan värin siihen osioon toivat murtokeikat, jotka aluksi olivat kirkkaita paloja, mutta nykyisin nekin palaset olivat jo kovin haaleita.

Hän ei kuullut vaimon tuloa, havahtui vasta kun vaimo sanoi:

- Sinua käytiin kysymässä.
- Kuka kävi?
- Ei sanonut nimeään. Kaksi niitä oli.
- Mitä oli kaksi?
- Niitä hakijoita. Kaksi miestä kävi etsimässä sinua.

Hän ei ollut aivan varma, menikö hän shokkiin, vai mitä hänelle tapahtui. Kotvasen päästä kun taas tajusi jotain, hän seiso i edelleen sijallaan olohuoneessa palapelin pala kädessä, mutta vaimo oli kadonnut.

Hän kävi vilkaisemassa keittiöön. Vaimo oli syömäpuuhissa. Kovin kauaa hän ei siis ollut tol kuttomana sijallaan seissyt.

Palapeli ei enää kiinnostanut. Hän jäi sohvalle miettimään, kuka häntä olisi voinut kysellä. Töistä ei koskaan perään huudeltu, ei edes soitettu hänelle. Tuntui varmalta ettei ainakaan vapaapäivän jälkeen aamulla kukaan voisi häntä töissä kaivata. Eikä hänellä ollut tuttav i a, jotka häntä kävisivät kyselemässä.

Voisiko olla, että poliisit olivat jo hänen kannoillaan? Miten voisivat niin nopeasti päästä hänen jäljille. Entä jos etsivät häntä jonkun edellisen murtokeikan takia. Jos hän oli jo aikaisemmin tehnyt virheen, mitä ei ollut huomannut. Mutta jos poliisi häntä kyseli, kai olisivat näyttäneet vaimolle virkamerkkiä.

Pitäisikö uskaltaa vaimoa tentitää?

Hän asteli keittiön ovelle ja kysyi:

- Niin keitä kävi kysymässä.

- Eivät kertoneet nimiä, vaimo vastasi katsetta viilipurkista nostamatta.

- Nuoria, vanhoja, lihavia, laihoja, hän sanoi.

- En minä paremmin katsonut. Kysyivät vain sua, ja kun et ollut kotona, niin lähtivät saman tien.

- Jotain työasioita varmaan, hän sanoi.

Vaimo ei tuntunut kiinnittävän häneen mitään huomiota, ei ollut kiinnittänyt aikoihin. Silti häntä huolestutti. Hän oli tullut myöhemmin kotiin kuin tavallisena työpäivänä.

- Kävin Nummelassa, hän sanoi, ja aikoi jatkaa että oli muka lankaleikkuria aikonut ostaa, mutta vaimo asteli hänestä piittaamatta makuuhuoneeseen.

Sellaiseksi heidän avioliitto oli ajautunut. Ei siinä alun alkaenkaan ollut mitään hohtoa ollut, mutta nyt ei ollut

jäljellä enää mitään. He olivat kuin kaksi ventovierasta ihmistä asumassa saman katon alla.

Hän kaatoi mukiin lisää kahvia, vaikka entistäkin oli jäljellä. Oli vaikea saada ajatuksia pysymään kasassa. Ensin oli häirinnyt se auto, jonka oli nähnyt huvilan ikkunasta. Silloin hän oli vahingossa työntänyt kirjeen taskuun. Toinen auto oli kiertänyt taukopaikan kuin olisi etsinyt jotain. Ja nyt joku tai jotkut olivat käyneet häntä kyselemässä.

Oliko noilla asioilla jotain yhteyttä toisiinsa?

Matkalla Sammaleisen varastolle hän oli uskonut, että häntä seurattiin. Ja varastolla oli ollut tunne, kuin joku katseli häntä.

Hänen pitäisi löytää paikka missä voisi rauhassa miettiä. Hän uskoi tietävänsä, missä sellainen paikka oli.